

at det kunde ses, at det var ved Lærerens egen Skyld, Afskedigelsen skete. Dernæst ønskede den ikke Forældrene med i anden Omgang, men den ønskede, at det skulde være Forældrene, der med et Flertal rejste Klagen og motiverede den. Lærerne begrundede dette Ønske med, at Skolekommission og Sogneraad havde deres Afskedigelsesret i Henhold til § 18 i Lov af 29. Marts 1904, men ved § 8 i Lønningsloven maatte det særlig være Forældrene, der skulde have deres Ret, og derfor var det rimeligt, at de rejste og begrundede Klagen. I Henhold hertil ønskede de, at Forældrene blev sat i Spidsen, og at det første Forældremøde efter mit Lovforslag skulde udgaa. Endelig ønskede de den Erstatning, jeg havde foreslaaet til en Lærer, hvis Afskedigelse efter Ministerens Skøn ikke var tilstrækkelig begrundet, forhøjet en Del, paa forskellige Omraader ret betydeligt.

Af disse Ændringer mente jeg at kunne til Dels tiltræde den første, Ønsket om, at der skulde foreligge bevislige Kendsgerninger. Jeg indføjede derfor i mit Lovforslag der, hvor der efter Omtalen af de sidste kommunale Møder stod: „Hvis Ministeriet fremdeles finder Afskedigelsen utilstrækkelig begrundet“, efter Lærernes Ønske følgende: „eller Ministeriet skønner, at det ikke er tilstrækkelig godtgjort, at Læreren (inden) bærer Skylden for Mistemningen“, altsaa for at faa det med, at det skulde være Læreren selv, der bar Skylden, dog kun naturligvis efter Ministerens Skøn.

Den anden Ændring, den om Forældrene, mente jeg ikke at kunne gaa med til. Grunden til at tage Forældrene med skulde efter mit Standpunkt være, at man vilde se at forhindre den Adresseagitation eller Adressebevægelse, der nu saa tidt rejser sig ved disse Afskedigelser i Henhold til § 8; men hvis man sætter Forældrene i Spidsen, hvis et Flertal af dem skal være de klagende, de, der rejser Sagen og giver Klagepunkterne, vil man jo netop sætte hele denne Adressebevægelse i Spidsen. Det kunde jeg efter mit Standpunkt slet ikke gaa med til. Saaledes som jeg havde indrettet Forældrenes Deltagelse, kom de først, efter at Skolekommissionen og Sogneraadet havde taget Affære; og først efter at Mæglingsinstitutionen var glippet, blev Forældrene sammenkaldt til et ordinært Møde med Forhandling og skriftlig Afstemning. Jeg kunde nok strække mig saa vidt, at jeg kunde sige, at Skolekommissionen og Sogneraadet

skulde have en Anledning til at begynde en Sag. Jeg gik derfor efter nogen Forhandling med Lærerne med til, at man i Begyndelsen af Paragraffen efter: „Anser Skolekommissionen eller Kommunalbestyrelsen det for ønskeligt, at en i Kommunen fast ansat Lærer eller Lærerinde“ indsatte: „over hvem der er rejst motiveret Klage fra Forældre, hvis Børn undervises af ham (eller hende)“ — „bliver fjernet“, o. s. v., altsaa at Skolekommissionen og Sogneraadet først skulde tage Affære, efter at der var kommet motiveret Klage fra enkelte eller fra flere Forældre, gaaende ud paa, at de ønskede Læreren fjernet.

Det tredje Punkt om, at Erstatningen skulde forhøjes, kunde jeg ikke gaa med til. De Erstatningskrav overfor Kommunen, som jeg i mit Lovforslag havde indsat, mente jeg allerede var saa høje, at det muligt kunde være vanskeligt at gennemføre dem. Erstatningerne, som efter mit Forslag i Regelen vilde andrage paa Landet vistnok 2,000—3,000 Kr., i Byerne maaske 3,000—4,000 Kr., vil jo forekomme meget sjældent, thi af de Afskedigelser, som har fundet Sted, er det jo kun yderst faa, som en Appellinstans virkelig vilde dømme var uretfærdige; men de er paa den anden Side tilstrækkelige til, at en Bestyrelse og et Forældreraad ude i Kommunerne vilde se sig for to Gange, før de foretog en Afskedigelse, der ikke var tilstrækkelig begrundet, naar der skulde betales derfor. Men at forhøje dem mente jeg ikke at kunne gaa med til.

Lærerne takkede mig for Tilslutningen til deres ene Forslag og den delvise Tilslutning til det andet. Dog ønskede de fremdeles — og det Ønske kunde de ikke fralade — at faa indsat et Flertal af Forældrene som den første Anklageinstans. De nedsatte deres Fordringer til den økonomiske Erstatning, dog ikke ned til det Punkt, jeg havde foreslaaet, idet de ønskede en forhøjet Pension, betalt af Statskassen. Der vedblev altsaa mellem Danmarks Lærerforening og mig at være en lille Uoverensstemmelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældrenes Indflydelse paa Lærernes Afskedigelse. Jeg staar stadig paa det Standpunkt, at dersom man giver Forældrene den Ret, at et Flertal af dem kan rejse Sagen, saa mener jeg for mit Vedkommende, at saa er Sagen ogsaa afgjort med det samme, saa kan man spare baade Skolekommission og Sogneraad. Thi hvis Flertallet af Forældrene er enigt om at anklage Læreren, vil han blive afskediget, da Skolekommission og Sogneraad neppe